

המועד^א.

ובכלל זה, (א) בגדים תפורים, הראויים ללבישה. (ב) ובגדים [=בדים] שאינם תפורים, שראויים להתכסות בהם. (ג) וכן בגדים קשים של כלאים, שיש היתר לשבת עליהם, כפי שיתבאר בעזה"י בהמשך. [אבל בגדים רכים תחתיו, וכן וילון של פתח, אסורים להיות כלאים, כפי שיתבאר בעזה"י להלן].

איסור שעטנז

מדין תורה לא נאסר בגד שעטנז אלא בלבישה ובהעלאה על הגוף, שנאמר, "לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו" (דברים כ"ב י"א), ונאמר "את חקתי תשמרו בקמתך לא תרביע כלאים שך לא תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה עליך" (ויקרא י"ט י"ט), אבל אתה יכול להציעו תחתיך.

וחכמים אסרו גם את הישיבה עליו, כי חששו שמה תהא נימה יוצאת מהבגד שיושב עליו, ועולה ונכרכת על בשרו, ונמצא עובר באיסור תורה².

ולא רק תחתיו ממש אסרו לתת בגד שעטנז, אלא גם כשיש הפסק בגד אחר בינו לבין בגד שעטנז, שכך אמר רבי שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי אמר רבי יוסי בן שאול אמר רבי משום קהלא קדישא דבירושלים, **אפילו עשר מצעות זו על גבי זו, וכלאים תחתיהן**, אסור לישן עליהם [מדרבנן].

וכל זה בבגדים רכים, שהם מחממים, אבל בגדים קשים, מאחר שאינם מחממים, מותרים³, כמאמר רב הונא בריה דרבי יהושע, האי נמטא [=לבד] גמדא [=קשה] של נרש, מותר לשבת עליו, ואין בו משום כלאים, כי אינו מחמם.

^א כן מבואר במשנה, ולכאורה הכוונה שלא רק לצורך יום טוב מותר, אלא אף לצורך חולו של מועד. ויל"ע בדבר.

² יש נימים גדולין וגסים, ומחממת במקומה, ועובר משום לא תלבש שעטנז. אי נמי נימא בעלמא, כיון דעיקר הבגד מהנהו ומחממו מלמטה, היא לה הא לבישה דאית בה הנאה. [רש"י].

³ משמע הכא דבדבר קשה אין בו משום כלאים וכן משמע ביומא ... ותימא דאמר בערכין ... לכן נראה, דדוקא להציע תחתיהם, דהואיל דברכים ליכא אלא איסור דרבנן להציע, בקשין לא גזור ... ולא נראה, דשריא משמע אפילו ללבוש ... [תוס'].